

Pilgrimsvandring på Camino del Norte fra Santander til Gijón 19. - 29.08.2009

Tirsdag den 18.08.09

Dagen før min afrejse fra København trak jeg som altid et englekort for at se et tema for min niende tur på el Camino de Santiago. Jeg trak kortet "Klarsyn", og da det ikke var helt specifikt nok for mig, trak jeg i tillæg et tarotkort. Mit spørgsmål til kortet var: Hvad er blevet fuldbyrdet i de 5 år siden jeg gik alene sidst? Og hvor er jeg nået til nu i min personlige og spirituelle udvikling?

Jeg trak kort II Ypperstepræstinden, og jeg blev meget rørt, og også meget bekræftet. Kortets nøgleord er: **måne, adgang til intuitive kræfter, healing, uafhængighed, indre harmoni, højere bevidsthed.** Kortet taler om at have opdaget sine indre kilder og opleve en tilfreds væren-sig-selv-nok. Og at jeg skal passe på ikke at lade mig påvirke af andre mod min egen indre viden. Jeg tænkte, at det for mig bl.a. handler om ikke at skulle leve op til en ydre konvention om at skulle have en stor vennekreds, som man er mere eller mindre afhængig af. At jeg tillader mig selv at være "selvopfyldende" samtidig med at jeg er åben over for nye relationer.

Kortet siger også, at jeg skal opsøge vand og meditere i nærheden deraf. Og hvor er jeg på vej hen? Ud for at gå langs vandet. Det ligner bestemt mere end en tilfældighed (som jeg jo heller ikke tror på). Jeg vil meditere på nøgleordene hver dag på min vandring. Og jeg vil bekræfte over for mig selv at jeg har fuld tillid til min intuition.

Onsdag den 19.08.09

København – Santander - Albergue de peregrinos , 6 €

Kom planmæssigt af sted fra Kastrup kl. 09.15 og landede i Madrid kl. 12.30. Tog metroen til busstationen Aveninda de América, hvorfra bussen til Santander skulle afgå k. 15. Satte mig på en udendørs café lige i nærheden og fik en kold fadøl og en kold skål *gazpacho* (tilbud til 7 €). Der var 35 gr. i Madrid på det tidspunkt, så det var ret varmt med støvler og lange bukser. Fik købt vand, kiks, chokolade m.m. til den 5½ time lange bustur. Med det viste sig ikke at være nødvendigt, da der var en fin mad- og drikkeservice (gratis) i bussen. Faktisk bedre service end i SAS flyet. En sød busstewardesse vartede os op undervejs. Herligt, for det var en lang, varm tur. Vi passerede igennem Burgos tæt på den fantastiske flotte katedral, og jeg tænkte på mine to første caminoture på den franske rute, hvor jeg henholdsvis startede og sluttede her. Tænk, det er allerede 8 år siden! Jeg glædede mig også til at gense Santander. Det er endnu længere siden jeg har været der.

Ankom præcist kl. 20.30 til Santander og spurgte om vej til C/Ruamayor, hvor herberget lå. Den flinke dame på busstationen gav mig et kort over byen, dejligt til senere brug. Det viste sig at herberget lå lige om hjørnet stort set, kun 5 minutters gang fra busstationen. I gaden var der en bar for pilgrimme, hvor jeg blev henvist til at spørge om yderligere vej. Hvilket dog kun ville sige 20 meter længere op ad gaden. En lille jerndør, som man meget let kunne overse, hvis man ikke lige var opmærksom på den.

Jeg havde jo valgt at gå denne rute, fordi jeg havde indtryk af, at der ikke gik så mange pilgrimme her. Så det var noget af et chok at komme inden for i herberget. Det var fyldt med mennesker, og de fleste talte tysk. Det var virkelig et "kulturchok". La *hospitalera* (hende, der passede herberget) talte ikke en gang spansk. Hun spurgte, om jeg kunne tale tysk ellers kunne hun henvise mig til en "medhjælper", der kunne engelsk. Jeg sagde, at jeg forstod tysk, men ikke talte det. Hun roste mig nu for de tyske gloser, jeg fik hentet frem af hukommelsen. Jeg fik udstedt et pilgrimspas – og lærte at det på tysk hedder Ausweiss. Er jo vant til det spanske ord *credencial*. Det kostede 1€ og overnatningen kostede 6 €. Jeg blev vist ind i et kæmpe soverum, hvor der var næsten fyldt. 42 sovepladser i køjesenge – og der var hedevarmt. Den ellers meget flinke *hospitalera* sagde, at dørene var åbne til kl. 22.30, så jeg skyndte mig at slænge rygsækken, tage sandaler på og komme ud i den lune sommeraften.

Temperaturen var på det tidspunkt 25 gr. Jeg gik ned til havnen og nød den friske brise fra havet. Endelig var jeg kommet til vandet – nærmere betegnet det Cantabriske Hav. Senere gik jeg op i byen til katedralen, som på dette tidspunkt var smukt belyst. Jeg satte mig foran og nød et lille glas rødvin. Jeg var ikke sulten efter alt det, der var blevet serveret i bussen. Nåede hjem inden lukketid og havde på vejen allerede spottet nogle caminopile og caminomuslinger i fortovet. Så retningen ud af byen kendte jeg nu. Jeg havde dog besluttet mig for næste dag ikke at følge den originale Camino, som gik ind i landet. Jeg ville derimod vælge den alternative kystrute. Efter at have trukket mit tarotkort, havde jeg besluttet mig for at søge mod vandet, så tit det kunne lade sig gøre. Jeg kom til køjs oven på soveposen og lå og ventede på at lyset blev slukket, hvilket skete kl. 23. Sov noget uroligt pga. varmen. Men gud-ske-tak-og-lov for ørepropper med så mange mennesker.

Torsdag den 20.08.09 1. Gå-dag

Boo de Piélagos : 24 km. Hostería de Boo, 40 € enkeltvær., 52 € dobbeltvær.

Kom af sted kl. 8 (sidste frist) og de fleste andre var da også allerede gået. Jeg fulgte caminoskiltene ud af byen. Det tog et stykke tid, da Santander jo er en rimelig stor by. Da jeg kom til "Quatro Caminos" rundkørslen, spurgte jeg om vej til San Román, som jeg på mit lille oversigtskort kunne se jeg skulle igennem. En nydelig herre viste mig vej videre ud ad landevejen, men et par minutter senere råbte han efter mig, at skulle tilbage og op ad en vej der hed Torres Queredo, der førte op til et nyere boligkvarter. Herefter gik jeg så rundt i dette beboelseskvarter og spurgte næsten alle jeg mødte om vej. Jeg blev dirigeret noget rundt, men endte dog langt om længe i San Román, som viste sig at være en lille landsby tæt på Santander. Der stod 5 km til Santander, og jeg havde på det tidspunkt gået 10 km. Så der måtte være en direkte vej inde fra byen, som jeg havde misset.

Jeg var stadig ikke sulten, så jeg købte i stedet en juice og noget vand og besluttede mig for at gå ned til Playa de la Virgen. Jeg havde god tid og ville ned til vandet. Efter nogle heftige op- og nedture endte jeg på en fin lille strand mellem nogle klipper og med kirken, la Iglesia de la Virgen del Mar, på toppen af en bakke ude på en ø. Det var meget pittoresk alt sammen og jeg tænkte, at man bestemt måtte have haft brug for denne Havets Jomfru, når jeg så de voldsomme klipper i vandet. Vejret var herligt, så jeg besluttede mig for at slå mig lidt ned på stranden og nyde det gode vejr. Jeg gik en tur i vandkanten, dejligt køligt for fødderne, men for koldt til at bade i for mig.

Efter et par timer fik jeg tøj på og gik tilbage til den lille landevej CA 231, som åbenbart var den jeg skulle have fulgt inde fra Santander. Jeg gik videre til Soto de la Marina og Liencres, hvor jeg ville spise, for nu var jeg efterhånden blevet godt sulten. Fandt en lille udendørsrestaurant, som dog ikke havde havudsigt, desværre. Jeg bestilte el menu og valgte ensalada mixta og merluza (torseagtig fisk) – de gode gamle kendinge fra mine tidligere ture. Denne gang bad jeg dog om at få forret og hovedret, som dette var, serveret på sammen tid. Og det var faktisk en god idé. Det hele kom så på én tallerken og smagte fantastisk. Fik en lille mikro-is til dessert og måtte betale 15 € inkl. en lille fadøl, vand og kaffe. Det syntes jeg faktisk var halvt dyrt, selvom det ikke var en decideret pilgrimsmenu. Jeg håbede, at dette ikke var standarden i denne del af Spanien.

Herefter fortsatte jeg med fornyede kræfter mod Boo, som var mit endemål for den dag. Passerede Las Dunas de Liencres (klitterne) som lå i en nationalpark, der strakte sig over et stort område mellem landevejen og havet. Overvejede om jeg skulle gå helt derned, men tænkte at jeg jo skulle op igen. Jeg var faktisk ved at være lidt halvtræt og mine skuldre var begyndt at værke under rygsækkens vægt. Havde ikke helt fået trænet derhjemme med de 10-12 kg, som jeg lige nu gik med inkl. netop påfyldt 1½ liter vand. Jeg passerede klitterne og "fjorden" (la ría) med skoven omkring oppe fra landevejen og havde en fantastisk smuk udsigt over det hele. Så jeg var glad for at jeg ikke havde gået de ekstra km ned til vandet. Jeg var oppe på over 20 km, hvilket var noget mere end jeg havde planlagt til denne første dag, hvor jeg gerne ville have en blid start. Solen var nu forsvundet, hvilket var rart her ved 15-tiden. Det var stadig varmt og med en meget høj luftfugtighed, så jeg var ret klamt svedende efterhånden. Nåede efterhånden til Boo de Piélagos og ville finde det hostería (ordet for hostel (pension) i denne del af Spanien). Det lå ikke umiddelbart ud til landevejen, så jeg måtte igen spørge. Denne gang en ung kvinde, som åbenbart skulle samme vej: op og op ad landevejen og så pludselig ind til højre igennem et beboelseskvarter med en masse igangværende nybyggeri. Man oplever ikke at krisen har sat byggeriet i stå her i Spanien. For enden af vejen kunne jeg blandt byggekonstruktioner skimte et skilt med et stort H for Hostería. Her lå det midt i alt byggeriet og med motorvejen lige på den anden side ☺ Nå, men det var et sted jeg kunne sove og til alt held var der lige ét værelse tilbage. Jeg undrede mig over hvorfor folk valgte at bo et sådan sted, men var mest af alt lykkelig over at jeg havde fået en seng.

Værelset var meget hyggeligt og rustikt indrettet, men larmen fra byggeriet og motorvejen var forfærdelig. Jeg trængte mest af alt til et bad, men orkede det ikke. Valgte i stedet at vaske tøj og få det hængt til tørre på den lille franske altan. Herefter lagde jeg mig på den ene seng og fik en lur på en times tid. Ørepropperne kunne faktisk ikke tage al larmen, det er sjældent jeg oplever det. Men jeg var træt nok til at sove. Herefter ville jeg have mig et dejligt karbad – og udnytte den øjeblikkelige luksus. På vej i bad ringede min værelsestelefon. Manden i røret forklarede, at der var kommet en tysk pige, som ikke havde noget sted at sove med mindre jeg ville dele mit værelse med hende. Selvom jeg faktisk havde set frem til at skulle sove alene (og betale for det, da værelset kostede 40 € - vildt dyrt med den beliggende) så sagde jeg selvfølgelig ja. Det kunne jo have været mig, der stod der, og så ville jeg være blevet lykkelig for at nogen ville dele med mig. Det viste sig at det var en yngre kvinde ved navn Anja, som kom fra Stuttgart. Hun talte ikke særlig godt engelsk og jeg nægtede stadig at tale tysk. Så vi aftalte, at hun talte tysk og jeg talte engelsk, og det fungerede meget godt. Hun var meget sød og vi kom godt ud af det med hinanden.

Efter badet fik jeg orden på mine "gå-papirer" (kopier fra en spansk guide bog og udprint fra forskellige sider på nettet), og derefter satte vi os begge ned på den overdækkede terrasse i begyndende regn og skrev dagbog. Dagen i dag har ikke lagt op til megen fordybelse eller vandring ad stille veje, som jeg havde forestillet mig. Det er gået op for mig at både spanierne, tyskerne og franskmændene har ferie i disse uger, og derfor er de taget til denne skønne del af Spanien. Dette resulterer desværre i fyldte hoteller, strande, caminoveje m.m. Jeg kan også mærke, at det generer mig lidt at jeg nu er "sammen" med Anja. I morgen vil jeg insistere på at gå alene. Ved 9-tiden gik jeg ind for at spise aftensmad (la cena). Det var ikke særlig godt, men så har jeg da mad at gå på i morgen tidlig.

Fredag den 21.08.09 2. Gå-dag

Santillana del Mar: 25 km. Albergue de Jesus Otero. 6 €

Sov lidt uroligt igen, da vi havde altandøren lukket for motorvejsstøjen, og der derfor blev ret varmt og indelukket i værelset. Men vågnede alligevel først kl. 07.20 ved at Anja havde tændt lyset. Vi fulgtes ned i baren kl. 8 og fik en kop kaffe, og så lå det ligesom i luften, at vi fulgtes ad. Det var holdt op med at regne, men det var dog fortsat fuldstændig overskyet. Temperaturen lå alligevel omkring de 20 gr. da vi startede kl. 08.30. Kom ud af byen via lidt omveje og uenighed om ruten, men endte på caminoen.

Anjas tyske guidebog fra 2008 (min spanske er fra 2004) var mere up to date med beskrivelsen af den short-cut, man kunne tage for at spare 6 km. I stedet for at gå udenom fjorden og følge caminoen, kunne man gå over en jernbanebro. Det var godt nok forbudt, men guidebogen skrev, at det ikke var farligt og at alle gjorde det. Så det blev vi enige om, at vi også ville. Vi forlod caminoen og gik ind under en jernbanebro og fulgte en lille asfalteret vej, som førte os tilbage til togskinnerne. Vi gik i stenene på venstre side af skinnerne og kunne se den grønne jernbanebro foran os. Vi gik over broen ad en smal sti ved siden af skinnerne. Det virkede ikke så farligt, selvom der på et stort skilt stod: Peligroso – fare. Forbudt at passere broen. Men jeg var nu alligevel glad for at der ikke kom noget tog, mens vi gik der. Vi havde set togene komme med ikke så lange tidsintervaller. Den tyske guidebog, som var meget detaljeret, beskrev hvordan vi nu skulle vælge en lille sti væk fra togskinnerne igennem noget tæt buskads, som i dag var fuldstændig vådt efter nattens regnvejr. Det resulterede i at mine bukser blev totalt våde. Heldigvis er de nogenlunde hurtigtørrende. Det viste sig dog, at vi bare kunne være fortsat med at gå i stenene langs skinnerne, for her endte vi efter et stykke tid, lige foran togstationen i Mogro. Vi krydsede skinnerne endnu engang og kom ud på en vej, hvor der var caminopil til venstre til Arce. Men efter at have studeret kortet og guidebogen, blev vi enige om at det ville være at gå tilbage. Det var nemlig Arce vi skulle undgå at komme til. Så vi gik til højre mod Miengo og ved en rundkørsel valgte vi vejen til venstre mod Barrio et eller andet, jeg ikke kan huske.

Et stykke tid herefter var vi igen mirakuløst på caminoen. Straks herefter mødte vi en anden pilgrim, en mand fra Baskerlandet. Han fulgtes vi mere eller mindre med resten af vejen. Han var meget sød og havde nogle dejlige øjne. Men han var ikke så snakkesalig. Han ville vist også hellere gå alene 😊 Vi holdt en lille pause i Cudón og herefter gik det ud ad landevejen til vi kom i nærheden af Requejada. Her blev vi ledt ind på en grussti. Det var dejligt igen ikke at skulle gå på asfalt. Men desværre gik den igennem et forfærdeligt industriområde. Der var natur på højre side, men den var spoleret af to tykke gas (?)rør, som vi gik langs et

par km. På venstre side lå den ene industrifabrik efter den anden. Længere fremme kunne vi skimte et kulkraftværk, og jeg sagde til Anja at det her mindede mig om Ruhrdistriktet i Tyskland. Det var hun enig i. Også "naturen" her mindede om Ruhr, sagde hun.

Vi fortsatte sådan et godt stykke tid og nåede til sidst til et sted, hvor pilen pegede til venstre. Men der var ingen vej. Det er den slags markeringer, der kan være ret frustrerende. Mens vi stod og undrede os, kom der en mand forbi, som fortalte os, at vi skulle over en jernbaneovergang (trapper op – en gangbro – trapper ned) og herefter fortsætte op til en tværgade, hvor vi fandt pilen til højre. Jeg syntes det var meget dårligt markeret, men vi skulle måske have tænkt os til, at vi skulle over broen. Herefter fortsatte vi ind gennem først Requejada og derefter Polanca, som går ud i ét. Forfærdelige byer med megen industri og bestemt rimelig træls vej at gå.

Heldigvis nåede vi på et tidspunkt ud på landet igen til den friske luft og naturen. Vi fejrede det med at holde et lille hvil ved en *punte de peregrinos* (en pilgrimskilde). Vi havde kun gået 18 km, men var begge to ret trætte allerede. Mine skuldre var totalt ømme, og jeg ærgrede mig igen over, at jeg ikke havde fået trænet nok med rygsæk derhjemme. Benene var okay, men hofterne begyndte at værke. Så vi var begge to glade, da vi endelig kunne se byen foran os. Der skulle ligge et herberg Albergue Arco Iris ca. 1 km før byen, havde jeg læst i min guide. Vi kom forbi et lille ussel skilt, som viste ind ad en lille vej til venstre. Men der var bestemt mere end 1 km ind til byen, og det så ud som om herberget lå utroligt afsides. Så jeg valgte ikke at undersøge det nærmere, men satse på herberget i Santillana del Mar.

Da vi endelig kom helt ind i byen fandt vi hurtigt herberget efter at have spurgt om vej i en souvenirbutik. Det lå faktisk lige rundt om hjørnet til venstre, når man kommer ind i byen. Byen er en gammel og meget velbevaret middelalderby, som desværre er blevet ret "turistet" siden jeg var her sidst for ca. 15 år siden. Dengang gik køerne i gaderne, nu var gaderne fyldt med spanske feriegæster. Det viste sig at herberget først åbnede kl. 16 og kl. var kun 14. Så vi stillede vores vandrestokke op ad døren, for at vise at vi var kommet først. Der var nemlig kun 16 sengepladser, og det var jo ikke godt at vide, hvor mange, der ville dukke op.

Vi gik ud i mylderet og fandt en hyggelig restaurant lige rundt om hjørnet. Mens vi stod og læste menukortet udenfor, kom baskeren ud. Han ville også spise der, men ville finde et andet sted end herberget og sove. Vi gik ovenpå i restauranten og fandt et bord blandt alle spanierne. Jeg føler mig altid lidt specielt, når jeg kommer ind med rygsæk og vandrestøvler og sætter mig i "det pæne selskab". Men alle tog det nu meget pænt. De er vel vant til det efterhånden. Vi delte den flaske vin, der hørte til min menu (Anja skulle bare have en tallerken sardiner) og Anja blev mere og mere snakkesalig. Hun snakkede nu en blanding af tysk og engelsk, som jeg efterhånden forstod mindre og mindre af. Men hun virkede nu meget sød. Vi gik tilbage til herberget, hvor der nu sad ca. 8 personer og ventede. Så der var stadigvæk masser af plads. *El hospitalero* (ham der har opsyn med herberget) kom præcist på slaget 16. Ret usædvanligt her i Spanien. Jeg fik en god plads i en underkøje ved vinduet, fik min sovepose rullet ud og herefter en dejlige siesta på 1½ time. Aahh, det var tiltrængt. Da jeg vågnede var rummet fyldt med folk, franskmænd til en afveksling.

Jeg gik ud i den menneskefyldte by og fik set på alle turistbutikkerne. Dejligt at vide, at man ikke skulle

købe noget. Jeg fik fundet vejen ud af byen: fra Plaza Mayor går der en gade, Calle del Horno, og dette er caminovejen. Jeg fik købt vand, juice, yoghurt m.m. i et supermercado for første gang på denne tur. Alt for meget, tror jeg. Måske kan jeg dele med Anja. I morgen er der mulighed for at gå langs stranden ca. 6 km. Uden støvler!! Det kunne jeg rigtig godt tænke mig. Jeg kunne også godt tænke mig at finde et sted på stranden og overnatte, hvis det er muligt. *Vamos a ver*. Det må jeg se på i morgen. Jeg vil i hvert fald tidligt af sted.

Jeg gik tilbage med varerne og fandt derefter et hyggeligt sted i byen, hvor jeg fik *gambas al ajillo* (rejer med masser af hvidløg). De kostede 16 €, og det var de nu ikke værd. Men det var vist et lidt fisefornemt sted, jeg havde valgt. Hjemme igen på herberget, var de fleste gået til køjs, så jeg listede mig ind, og smurte/masserede min ømme krop ind i mine dejlige Aloe Vera produkter. Dem skal jeg nok få glæde af på denne tur.

Lørdag den 22.08.09 3. Gå-dag

Vicente de la Baquera: 35 km (inkl. omveje og rute langs kysten). Albergue de Galeón, C/Alta 12, 6€

Sov uroligt og varmt. Nogen havde lukket vinduet i nattens løb. Stod tidligt op og pakkede mine ting og spiste morgenmad udenfor under halvtaget, hvor de andre, der også var tidligt oppe, sad. Kom af sted godt 7, og da var det så småt ved at bliver lyst. Jeg overhalede det franske par, som var gået noget før mig. Konen brokkede sig over, at der ikke var nogen barer, så hun kunne få sin morgenkaffe. Igen priste jeg mig lykkelig over, at jeg ikke er afhængig af kaffe på noget tidspunkt.

Efter 2 timer var det tid til at holde pause, og jeg satte mig på en stor, grøn græsmark med den skønneste udsigt over bjergene. Solen skinnede og her var en velsignet fred. Jeg fik lidt at spise og drikke og sad og mediterede, mens en del af de andre, inkl. Anja, passerede forbi. Heldigvis kom jeg ind i et "hul", så jeg kom til at gå alene, som jeg foretrækker. Det var ret skønt, og det var omgivelserne sandelig også. Selvom ruten gik langs små landeveje, gik den også igennem smuk natur og en masse små, nydelige landsbyer fyldt med hortensiabuske, hibiscustræer og bougainvilleaer. En fantastisk farvepallet og en fryd for alle sanser. Landskabet mindet lidt om Østrig eller Sydtykland. Jeg glædede mig over hvor godt ruten var markeret med gule pile alle vegne. Specielt var der et gult X alle de steder, hvor man ikke skulle gå hen. Det var virkelig en sjælden luksus, og gav overskud til at nyde naturen mere.

På toppen af en bakke så jeg pludselig en kamel stå ude på en mark. Og da jeg kom nærmere kunne jeg se en 3-4 stykker. Et meget usædvanligt syn på disse breddegrader. Men da jeg kom helt derop kunne jeg også se nogle cirkusvogne med løver og andre dyr. Cirkus var kommet til "byen", selvom vi befandt os midt ude på landet. Men i bil er afstande jo noget helt andet. På et tidspunkt forlod ruten endelig landevejen for første gang – og jeg jublede. Endelig total natur, total stilhed og total alenehed. Det er det jeg søger og noget af "camino-energien" begyndte at indfinde sig for første gang på denne tur. På tide, kunne man sige.

Men træerne vokser som bekendt ikke ind i himlen, så også dette vidunderlige havde sin ende. Det var slut og jeg skulle krydse en landevej, hvor jeg kunne se en café. Nu kunne jeg faktisk godt drikke en kop café con leche, så jeg gik derover. Foran sad Anja. Hun så træt ud, men sagde at det skyldtes alle de myggestik hun

havde fået i nattens løb. De sad alle sammen lige i sokkekanten og blev generet af sokkerne. Den stakkel. Hun fik lidt af min anti-kløe stift, som vist hjalp en smule. Vi gik samtidig og det var lidt svært for mig at sige, at jeg gerne ville gå alene, da hun helt klart havde brug for selskab. Så sådan blev det og vi fulgtes ad til Comillas.

Hendes guidebog havde beskrevet, hvor herberget lå (hvilket mine papirer ikke havde) så jeg fulgte i hælene på hende. Hun havde imidlertid valgt en forkert landevej, og vi endte inde i byen med en kæmpestrand og masser af mennesker. Ved nærlæsning af bogen fandt hun ud af, at vi skulle have fulgt en vej op til venstre uden for byen, hvor pilene også havde vist hen. Herberget hed La Peña og lå i Calle La Peña s/n (uden nummer). Anja ville gå tilbage, men det havde jeg ikke lyst til. Jeg havde jo heller ikke endnu helt besluttet mig for, hvor langt jeg ville gå i dag. Så jeg besluttede mig for at fortsætte og vores veje skiltes.

Jeg satte mig dog først ved havnen på en bar med den skønneste udsigt over Det Cantabriske Hav og alle bådene. Solen glimtede i vandet ,og det var herligt at få fødderne ud af støvlerne. Jeg fik muslinger og salat, herligt. Efter en times hvil gik jeg lidt rundt for at finde ud af, hvilken vej jeg skulle. Langs stranden kunne man i hvert fald kun komme et stykke pga. klipperne, så det var ligesom udelukket. Jeg tog så landevejen mod Vicente de la Baqueura, men efter nogle kilometer besluttede jeg mig for at tage herberget i Tejo i stedet for. Det lå kun 5 km uden for Comilla, og jeg var ved at være godt brugt, kunne jeg mærke. Der havde været ret mange op- og nedstigninger tidligere på dagen, og jeg havde nu gået 25 km. På vej op ad endnu en stejl landevej (ad caminoen nu), blev det rigtig varmt, fordi der overhovedet ingen vind var. Så efter ½ km ændrede jeg igen mening og gik tilbage. Jeg ville så i stedet gå til Playa de Oyambre og så gå ad den lille kystvej jeg kunne se på kortet. Måske stødte jeg på et "strandsted", hvor jeg kunne overnatte.

Jeg havde nu nået min naturlige grænse for, hvad jeg tænkte jeg kunne klare. Men idet jeg alligevel fortsatte i min meditative stilhed, kom jeg i kontakt med min styrke som en essenskvalitet. Det føltes som om noget uden for mit egos kontrol havde indfundet sig i min krop. Som om hele mit "system", måske specielt knoglerne, blev fyldt med kraft og styrke. Det var en fantastisk oplevelse, som gav mig megen ro. I besiddelse af så megen styrke, kan jeg jo klare alt, følte jeg. Så tydeligt var det.

Ved Playa de Oyambre var der også fyldt med folk og biler. Jeg så nogle pilgrimme, men snakkede ikke med dem. Jeg gik derimod ned på stranden, hvor jeg ville nyde solen og brisen lidt inden jeg gik videre. Jeg lagde mig på mit underlag ca. 10-15 meter fra vandet. Lagde alt mit vandretøj og støvler+sokker til tørre i solen. Og så faldt jeg i søvn. Jeg vågnede med et spjæt ved at jeg var blevet oversvømmet med vand. Det var ved at blive højvande, og det sker åbenbart i form af stor bølger, der kommer meget pludseligt. Jeg sprang helt forvirret op og tog i min omtumlethed, hvad jeg kunne have i hænderne og løb væk fra bølgerne. Bag mig kom et par flinke mænd med resten... underlag, solbriller, vandrestok, jakke m.m. Alt var blevet gennemblødt... også mig selv. Jeg besigtigede skaderne. Kamera og mobil, som lå i mine bukselommer, var kun blevet lidt våde. Heldigvis. Men min kilometertæller som sad i bæltet på min rygsæk var helt våd og kaput. Heldigvis var indholdet af min rygsæk ikke blevet vådt. Så det var kun alt det tøj jeg havde haft liggende i sandet til tørre, samt det jeg havde på, det var vådt. Der var jo ikke meget andet at gøre end at grine af det, så det gjorde jeg så. Resten af tiden satte jeg mig på min rygsæk og lufttørrede, mens jeg holdt øje med bølgerne, som hele tiden kom nærmere. Folk flygtede længere og længere op med deres ting,

hvilket jeg også gjorde. Til sidst syntes jeg ikke det var så sjovt mere. Så jeg tog mit våde tøj på og gik videre.

Jeg fulgte kysten og så bl.a. en masse surfere og surfskoler. Omkring ved 18-tiden nåede jeg til strandene ved Vicente de la Baquera. Der var masser af mennesker på vej hjem i biler, som kørte i kø langsommere end jeg kunne gå. Jeg begyndte at kunne se byen på den anden side a la Bahía (bugten), men det tog en times tid før jeg var der. Jeg fandt herberget i Calle Alta (den høje gade). Den lå oppe på toppen af byen og man nåede dertil ad en lang række trapper. Lige hvad man trængte til her sidst på dagen!!! Der var middelalderfest i byen, så gaden, som lå oppe ved borgen jeg havde set på lang afstand, var fyldt med boder, der solgte alt muligt "middelalderligt".

I herberget, som lå med en fantastisk udsigt over bugten og skibene, blev jeg modtaget af *el hospitalero*, Luis. En hyggelig ældre herre, som dog viste sig at have sine helt bestemte meninger om, hvem der var okay, og hvem der bare ikke var intelligente!! Bl.a. de fire estiske piger, som kom før mig, bare for at få stemplet deres pilgrimspas. Dem havde han ikke meget til overs for. Mig derimod anviste han en køjeplads i endnu et kæmpestort soverum og fortalte at der var *cena* (aftensmad) kl. 20, hvilket var om ½ time. Jeg fik et meget hurtigt bad, for der var ingen varmt vand. Jeg orkede ikke at vaske tøj, hængte bare alt mit våde saltvandstøj til tørre udenfor og gik så ind til de andre, som allerede sad bænket om et langbord.

Vi var vel ca. 30 mennesker. Hovedparten var (igen) tyskere, men der var dog også et ungt ægtepar fra Australien, hvor pigen havde været på sprogudvekslingsrejse i Vejle for et par år siden. Hun kunne dog ikke huske meget dansk. Vi fik serveret dejlig mad, først en fiskesuppe og derefter en salat med kartofler. Luis, som var meget selvhøjtidelig, og hans kone Sofia sørgede for "underholdningen". Et par havde 24 års bryllupsdag, og der blev sunget til ære for dem. El padre (præsten fra kirken ovenover herberget) kom på besøg og gik rundt og spurgte os alle, hvor vi kom fra. Til sidst spillede en polsk fyr, som havde boet et år i Irland, nogle sørgelige irske kærlighedssange, som han selv havde komponeret. Den franskmænd, som jeg sad ved siden af, var meget hyggelig at snakke med. Han forsøgte uden held at reparere min skridttæller. Han sagde, at han havde brug for noget ris og en hårtørrer, og ingen af delene havde vi lige ved hånden!

Da Luis' "program" var færdigt, kunne jeg endelig slippe ud i byen. Men den var desværre alt for fyldt med mennesker pga. fiesten. Jeg satte mig derfor på en skøn udendørs terrasse med den fineste udsigt over vandet med alle lysene, nu hvor det var blevet mørkt. Forsøgte at skrive i min dagbog, men der var for lidt lys, og jeg var for træt. Endte med blot at sidde og være. Var tilbage på herberget inden de lukkede kl. 22.30. Fik gennemmasseret mine ømme fødder og skuldre. Det har jeg rigtig meget brug for og glæde af på denne tur, hvor der er så mange stigninger og nedgange i forhold til mine tidligere ture. Næste dag er smerterne nemlig forsvundet. Faldt hurtigt i søvn efter rigtig mange kilometer. Denne dag bør man nok dele op med en overnatning i Comillas.

Søndag den 23.08.09 - 4. Gå-dag

Colombres: 17 km. Overnatning: Hotel 50 € (pga. højsæsonen)

Sov til kl. 7.30 og havde faktisk sovet godt og bestemt også trængt til det. Fik hurtigt pakket og undgik alle

tyskerne, som sad og spiste morgenmad sammen. Slap dog ikke helt, da Luis havde arrangeret en "tur" ud for at vise, hvordan man kom ud af byen. Han ville ikke forklare mig det, da jeg spurgte ham, men sagde at jeg skulle ta' det roligt og tage med på "ekskursionen". Da den var slut, og jeg vidste hvor jeg skulle gå hen, sagde jeg pænt farvel og tak til ham. Men så nemt skulle jeg ikke slippe. Han sagde, at jeg skulle gå med tilbage og få taget et gruppebillede sammen med tyskerne. Hele væggen i spiserummet var tapetseret med billeder af ham og konen og forskellige pilgrimme. Jeg takkede nej, og sagde at jeg gerne ville af sted. Det forstod han overhovedet ikke. Han tænkte kun på sit eget projekt, blev sur og lavede ansigter af mig til tyskerne. Godt nok en sær måde at behandle pilgrimme på, der ikke lige har lyst til at føje ham og hans idéer.

Vejret var helt fantastisk denne morgen, ikke en sky på himlen og behagelig temperatur vel omkring de 20 grader. Der var meget hårde stigninger og nedgange lige fra starten, så jeg benyttede mig af min åndedræsteknik (fokusere på rigtig lange udåndinger) for at kunne holde "farten" opad bakke. Men landskabet var vidunderligt: vand, bjerge, dale og alt så grønt, så grønt. Og med bjergkæden Los Picos de Europa i baggrunden med sne på toppene. Jeg holdt tit pause og stod og tog det hele ind i et dybt nærvær med naturen. Det er øjeblikke som disse, der er alle strabadserne værd.

Jeg havde jo hverken fået vådt eller tørt inden jeg drog af sted, så efter 2 timers vandring begyndte jeg at afprøve den kreative visualiseringsevne, som tarotkortet havde nævnt. Jeg lagde al min energi og opmærksomhed i at visualisere et herligt kaffested her midt ude i naturen. Og minsandten. Efter ca. 10 minutter dukkede der helt "uventet" det herligste sted op. En *posada* som er en slags bed & breakfast, som lå helt øde et lille stykke fra caminoen. Her fik jeg serveret kaffe af fine porcelænskopper, dejlig friskpresset juice og nogle morgenkager siddende midt i en skøn have med store hortensiabuske og frugttræer. Jeg følte mig meget privilegeret og kunne næsten ikke bekvemme mig til at komme af sted igen.

Ruten fortsatte i skøn natur, og jeg nød stilheden – kun fuglene kvinden kunne høres. Selv besværet ved op- og nedstigningerne forsvandt i helhedsoplevelsen. På et tidspunkt kom jeg til en ekstra stejl nedstigning igennem et krat med meget ujævnt terræn. Endelig fik jeg rigtig brug for min vandrestok til at støtte mig til og til at tage fra med, så mine knæ ikke skulle bære hele vægten.

Igen endte dette pragtfulde landskab lidt for hurtigt ved en større udgravning i forbindelse med noget vejbyggeri. At gå her på caminoen viser os hele tiden hvad det er vi/civilisationen gør ved naturen. Jeg passerede lidt efter en nedlagt jernbanestation, hvor en mand stod og arbejdede. Pludselig kom hans to store schæferhunde løbende meget aggressivt hen imod mig. Med hamrende hjerte fik jeg stokken op og med den mest myndige stemme jeg kunne præstere sagt et højt: NO!!! Herefter kaldte manden dem heldigvis til sig, og jeg kunne ånde lettet op. Man ser ellers ikke ret mange løse hunde på caminoen mere. De fleste er efterhånden enten bundet eller lukket inde bag hegn.

Lidt efter kom jeg til byen Unquera-Bustia, som jeg havde overvejet at overnatte i, da jeg trængte til en mindre hård dag efter den lange tur dagen før. Jeg havde også brug for at ankomme tidligt for at kunne nå at vaske alt mit tøj, specielt det med indtørret saltvand. En bro over en flod skiller Unquera fra Bustia og danner samtidig grænsen mellem de to provinser Cantábria og Asturias. Så nu var jeg altså nået til Asturias. Byen virkede nu ikke særligt indbydende for pilgrimme, og der var heller ikke noget herberg. Så

jeg besluttede at gå de 1,6 km der var til næste by Colombres. Dette foregik ad endnu en meget stejl opstigning. Solen bagte, så jeg tog den i små bidder og huskede at nyde den flotte udsigt i pustepauserne. Jeg blev overhalet af en kæmpe flok larmende børn og unge. Det viste sig, at de boede på det ungdomsherberg, som jeg også havde overvejet at overnatte på. Da jeg trængte til at være i ro og for mig selv, besluttede jeg at ofre et hotelværelse på mig selv inde i byen.

Det viste sig nu, at der ikke var særlig meget ro i byen heller. Der var nemlig også fiesta, så det var åbenbart fiesta-sæsonen jeg lige var dumpet ned i. Fra en stor scene i en park tæt på mit værelse spillede et band. Jeg fik badet og vasket en masse tøj og hængt det til tørre i solen på de to (!!) altaner, der hørte til mit værelse. Herefter gik jeg ned på restauranten lige nedenfor og fik en velfortjent øl og en dejlig stor tallerken *ensalada mixta*. Gik senere lidt rundt i byen som var kendetegnet ved at have bygninger (bl.a. kirke og en kæmpevilla, som nu var emigrationsmuseum), der var bygget af hjemvendte *conquistadores* fra Sydamerika. En byggestil som blev kaldt *estilo indiano*. Det mest markante ved denne stil var, at bygningerne var malet i meget forskellige og stærke farver, som jeg også har det set i Sydamerika. Satte mig derefter på en lille café, hvorfra jeg kunne se og høre et mexicansk band varme op til aftenens underholdning. Jeg fik skrevet dagbog, var kommet en dag bagud, og det går ikke, for så blander jeg dagene sammen.

Det var i mellemtiden blevet overskyet, og det så ud som om det kunne ende med regn. Så jeg gik op på værelset og tog mit tøj ind fra altanerne. Alt var allerede helt tørt. Jeg kunne mærke, at jeg var for træt til at gå ned igen. Jeg satte mig i stedet i sengen og masserede mine ømme muskler. Forsøgte også at meditere til noget mantra sang, men det mexicanske band var for støjende. Jeg besluttede mig i stedet for at lægge mig til at sove. Var overbevist om, at mine ørepropper nok skulle holde larmen ude. Men bassen fra musikken gik desværre meget tydeligt igennem, jeg faktisk kunne jeg også mærke den som bump i kroppen. Jeg kunne derfor ikke falde søvn og lå og spekulerede på, hvornår de mon ville holde op. Først var jeg overbevist om kl. 12, senest kl. 1. Det var jo mandag næste dag og folk skulle vel op på arbejde. Men nej, spanierne havde jo netop ferie her i slutningen af august. Derfor alle disse fiestaer. Jeg lå vågen til kl. 2, kl. 3 og kl. 4.... og det var først på det tidspunkt, at jeg indså, at jeg blev nødt til at acceptere musikken i stedet for at vente på, at den skulle holde op. Den var der jo som et faktum. Var det måske ikke også det, jeg altid sagde til mine klienter?? Og det virkede. Det fandt jeg ud af, da jeg vågnede lidt over 5 helt omtumlet, fordi musikken var holdt op 😊 Jeg åbnede altandørene og fik noget frisk luft ind i værelset og faldt i en dyb søvn. Selvom jeg ikke fik sovet meget den nat, så havde jeg fået endnu et bevis på, at første skridt i en forandringsproces er den dybe accept af tingenes øjeblikkelige tilstand.

Mandag den 24.08.09: 5. gå-dag

La Playa de Poo, Llanes: ca. 24 km - Albergue privado: 11 €

Jeg kom først af sted kl. 08.30 efter at have spist to små yoghurturter. Er mindre og mindre sulten om morgenen og behøver åbenbart ikke at spise for at kunne gå et par timer. Det er meget praktisk. To minutter efter start begyndte det at regne, så det var på med regnslag og regnhat. Det bliver nu aldrig min favorit at gå med det, men det fungerede da. Jeg gik og tænkte på, at jeg virkelig havde fået et gok i nøden mht. at acceptere tingene som de er. Jeg var åbenbart kommet ret langt væk fra den erkendelse. Jeg havde

forsøgt at undgå de unge, larmende mennesker på herberget, og hvad havde jeg fået i stedet: et band, der larmede endnu mere og i endnu længere tid. Så jeg besluttede, at jeg fra nu af ville acceptere tingene som de var – inklusiv alle tyskerne.

Da jeg efter at gået på *el camino real* (den originale camino) igennem en våd skov med en mudret nedgang som igen endte i en landevej, gik jeg ind på en bar for at få mig en kop kaffe og sidde i ly for regnen. Her mødte jeg tyskeren Michel, som jeg havde siddet overfor 2 dage før ved aftensmaden hos Luis i Vicente de la Baquera. Men da han kun talte tysk, og jeg på det tidspunkt stadig nægtede, havde vi ikke snakket sammen. Jeg havde dog forstået, at han havde gået det meste af strækningen fra Nürnberg. Han var startet i april måned og indtil nu var det blevet til omkring 3000 km. Nu accepterede jeg så, at han kun talte tysk og kastede mig ud i en samtale med ham på mit noget støvede tysk. Han fortalte så en historie om at acceptere tingene som de er og ikke at ville det anderledes. Og det var jo ikke nogen tilfældighed.

Kort fortalt handlede hans historie om, at han sidste sommer var gået forbi sin kirke i Nürnberg, som hedder Maria Magdalena kirken. Her hørte han nogen synge Santiago, Santiago. Han gik ind og sang med og fandt ud af at præsten forinden havde fortalt noget om apostelen Jacobs liv. Og i det øjeblik vidste han bare, at han måtte gå ikke bare til Santiago men helt til Murcia (ude ved Atlanterhavet), hvor der er fest for Jomfru Maria og apostelen Jacob den 13.09. i år. Det viste sig senere, at præsten døde den 13.9. sidste år, og denne dato er også hans mors dødsdag. Han fik tårer i øjnene, da han fortalte mig historien i mange detaljer. Men han havde fundet sin vej, Maria Magdalena var i hans hjerte og han behøvede ikke mere. Tingene var fuldstændig som de skulle være, også når han mødte ”modgang”. Det havde han erfaret i løbet af alle de dage, han havde vandret alene ned gennem Tyskland, Frankrig og Spanien. Så det var jo virkelig en beretning, som jeg kunne bruge til noget. Jeg ville gerne have diskuteret lidt med ham, men det lod sig ikke gøre på tysk, som han udelukkende havde klaret sig med på hele turen. Nå, nu var der jo også mange tyskere på ruten ☺.

Caminoen fortsatte ud ad landevejen. Det generede ikke Michel at gå her. Han hørte ikke bilerne, sagde han. Jeg ønskede derimod at komme ud til vandet, så jeg fulgte en anden vandrerute (*el Gran Recorrido*) markeret E 9. Den gik tættere på vandet end caminoen og var ”sjovere” at gå på end landevej. Så den fulgte jeg så tit jeg kunne. Jeg forstod godt at Michel, som havde fulgt caminoen i så mange måneder, bare måtte fortsætte på den. Men for min 10 dages tur betød det ikke så meget. Jeg var mere interesseret i smuk natur og stilhed. Og jeg mødte også flere andre, som havde valgt ”vandvejen”. Den gik først gennem et meget smukt og varieret landskab og til sidst fik man endelig udsigt over havet. Men det gik godt nok meget op og ned hele tiden, især den sidste del. Mine knæ gjorde ret ondt, men jeg orkede alligevel ikke at tage knæbind på. Det hjalp med et lille hvil på en restaurant, hvor jeg fik dejlig svampeomelet.

Jeg havde dagen inden planlagt, at jeg ville gå længere end Llanes for at overnatte på et herberg, der lå 200 meter fra stranden Playa de Poo. Jeg havde visualiseret mig selv sidde på stranden og meditere. Jeg var godt nok dødtæt, da jeg endelig fandt herberget ca. 2,5 km uden for Llanes. Og jeg var også spændt på om der overhovedet var plads. Så jeg brugte min visualiseringsevne igen – og der var plads. Det var et meget hyggeligt sted med en dejlig overdækket terrasse med udsigt over endnu en smuk have med hortensiabuske og æbletræer. Og med bjergene som baggrund.

Den første jeg mødte på det minimale værelse med tre køjesenge, som jeg var blevet anvist, var ham franskmænden jeg havde siddet ved siden af i Vicente de la Baquera. Han spurgte senere, om jeg ville have nogle *calamares* (blæksprutter), da han jo var vegetar. Jeg var lidt undrende, men han fortalte mig så, at han havde været inde i nabohuset og spurgt om de ville lave noget aftensmad til ham!!! Det ville de gerne, og han havde så fået nogle forskellige retter og betalt lidt for det. En smart måde at få serveret aftensmad på, tænkte jeg. Så jeg fik serveret gratis aftensmad på terrassen, dejlige linser med ris og blæksprutter i en lækker kryddret sovs. Sådan skal det være ☺ Sad bagefter på terrassen igen i en meget snakkende gruppe (denne gang dog spaniere), men nu med en langt større accept af den manglende stilhed.

Lidt senere holdt det op med at regne, og jeg gik en tur ned til vandet. Først kom jeg forbi en skøn lille strand, men jeg fortsatte længere ud, helt ud til "pynten". Her kunne jeg se en masse klippeformationer både på fastlandet, men også små øer, en med en masse fugle og en anden med en lille bitte strand. Her var simpelthen så skønt og fredfyldt. Jeg satte mig ned og mediterede og den nedgående sol brød frem. Det var sådan jeg havde set mig selv tidligere på dagen. Jeg følte mig utrolig lykkelig og fuld af indre harmoni og balance.

Da jeg var færdig med meditationen, ville jeg tage et billede af dette skønne sted, og så.....gik mit kamera i baglås. Lige meget hvor mange gange jeg prøvede, endte det i en låst position, hvor det ikke kunne noget som helst. Error 18, meddelte displayet mig. Og jeg var lige klog. Prøvede at sidde og heale det, men det hjalp ikke. Jeg sad og tænkte på, hvad det der med mine elektroniske "apparater" skulle betyde. Først var min nye mp3 spiller gået død, første gang jeg ville bruge den som voice recorder og indtale tanker undervejs. Dernæst var min kilometertæller "druknede" og nu mit kamera. Sidstnævnte gjorde mig mest ked af det, fordi jeg har brug for billederne til mit foredrag, når jeg kommer hjem. Men måske er det bare ikke meningen. Måske handler det om at give slip på al form for afhængighed af at kunne dokumentere, hvad jeg oplever. Og også noget med at slippe kontrollen over, hvor langt jeg har gået, så jeg kan regne ud, hvor jeg er henne.

Hjemme på herberget fik jeg betalt og stemplet og så satte jeg mig i min køjeseng og gik i gang med mit nu faste aftenritual: at massere mine ømme muskler. Denne aften var det især lå- og lægmuskler, der trængte, mens skuldrene er ved at vænne sig til vægten af rygsækken.

Tirsdag den 25.08.09 – 6. gå-dag.

Ribadesella: ca. 27 km. Hotel Covadonga *55 €

Der blev rigeligt varmt i det lille bitte rum med 3 køjer og 5 personer, så jeg sov lidt uroligt og vågnede tidligt. Der skulle være ro på herberget indtil kl. 8, så jeg listede mig lige stille ud af værelset. Tog alle mine ting med mig og pakkede ude på gangen. Fik lige en snak med franskmænden, som også var oppe og i gang med at lave kaffe og riste brød på terrassen. Vi snakkede om, hvor langt vi ville gå i dag.

Jeg kom af sted kl. 08.30 i regnvej, så jeg startede endnu engang ud med regnslag. Jeg fortsatte ad E9 som gik lige uden for døren, i stedet for at gå op til landevejen, hvor caminoen fortsatte. Der var 3,5 km til næste landsby Celorio. Det var en rigtig dejlig natursti, som jeg nød meget også selvom vejret var dårligt.

Der var nu også caminopile, så jeg var lidt forvirret. Fulgte dog forsat E9 og ville gøre det Playa San Antolín. Efter Barro, som var et meget besøgt strandsted med masser af aktivitet allerede her fra morgenstunden, forsvandt E9 skiltene imidlertid for mig. Det skete ved en lille sø og et palads, hvor stien gik opad. Her var der kun gule pile, så dem fulgte jeg så i stedet for. På den ene eller anden måde skulle jeg jo nok nå frem. Og pludselig kom jeg alligevel til Playa San Antolín!

Her holdt jeg en dejlig lang pause siddende udenfor på en strandcafé med benene oppe, mens jeg studerede alle surferne og fyldte mig med sandwich, kage, kaffe og juice. Herligt. Jeg var meget imponeret over surferne. Det må være utroligt svært at holde balancen på det bræt. De fleste af dem faldt nu også ret hurtig af.

Kunne ikke finde E9 igen, så jeg fortsatte efter de gule pile. På et tidspunkt var markeringen dog meget sparsom, og jeg havde noget svært ved at finde vej. Måtte lede efter pilene mange gange og gætte mig frem til, hvilken vej jeg skulle. Det giver altid lidt usikkerhed, specielt fordi jeg ikke er meget for at gå tilbage. Oppe ved en kirke var det kun fordi nogle andre pilgrimme med sort havde skrevet "Santiago" på en mur, at jeg vidste, at jeg var på rette vej. På vej op til kirken mødte jeg i øvrigt min franskmænd igen. Gående med en pose og en gryde i hånden.....med mad?? Jeg vidste, at han ikke havde overhalet mig, så jeg spurgte ham om han var fløjet? Og endelig indrømmede han så, at han ikke gik hele caminoen selv, men tog på stop ind imellem. Sød fyr, men alligevel lidt underlig.

Markeringen var fortsat ret dårlig og min guide fortalte ikke i detaljer, hvor jeg skulle gå. Ved en togovergang mistede jeg helt pilene. Jeg valgte derfor at gå ud til landevejen og følge den resten af vejen, så jeg var fri for at gå så meget forkert. Der var stadig 7 km til Ribadesella, og jeg var ved at være træt. Jeg stoppede ved en fin *pescazo y marisco* (fisk og skaldyr) restaurant som lå helt ud til landevejen, for at få mig en tiltrængt kop kaffe. Det sidste sted jeg havde forsøgt at få kaffe var lidt af en fiasko, nemlig.

Jeg var kommet ned ad en sti gennem skoven, som der i øvrigt var rigtig mange af denne dag. Og jeg skulle på toilet. Så jeg visualiserede igen, at der lå en lille bar helt nede ved den vej jeg allerede kunne se. Det gjorde der sandelig også, men hvilket sted ☺ Der sad 3 gamle, ulære mænd ved et bord og så fjernsyn. Jeg gik op til baren, og værten var iklædt den mest beskidte og ulækre polo shirt jeg nogensinde har set. Ikke vasket i flere måneder - eller år. Jeg bad om en kop kaffe, og den skulle hans kone heldigvis lave. Mens jeg var på toilettet, som dog var hæderligt, havde hun stillet min kop på et bord til mig. Jeg satte mig derhen og så ned i koppen. Det lignede meget beskidt opvaskevand med fedtpletter svømmende rundt mellem klumper af mælk. Det hverken kunne eller ville jeg drikke. Men jeg orkede heller ikke at klage. De var nok ikke i stand til at lave det bedre her. Så jeg betalte blot og gik igen, mens de alle kiggede langt efter mig.

Kaffen på restauranten var derimod 1. classes. Jeg havde svært ved at komme op af stolen og videre. Landevejen var ikke særlig spændende at gå på, så jeg satte musik i ørerne. Bruce my man måtte hjælpe mig på vej. Så jeg kom lidt op i tempo igen og kunne gå i takt til musikken. Jeg nåede byen ved 16-tiden og var nu igen i kontakt med muslingeafmærkningerne. De viste mig ned gennem byen og pludselig stod jeg ved havnen og anede ikke hvilken vej jeg skulle gå. Heldigvis var der skilte til turist-info, så der gik jeg hen. Fik udleveret en byplan og spurgte om, hvor der lå billige hoteller, da der ikke var noget pilgrimsherberg i byen.

I landsbyen Nueva, som lå ca. 10 km før Ribadesella havde der derimod været mange små pensioner, som tilbød rabat til pilgrimme. Men på det tidspunkt følte jeg godt, at jeg kunne gå noget mere. Men det er helt sikkert et alternativ til Ribadesella, hvis man ikke kan gå så langt.

Jeg gik nu op i det gamle kvarter med små hyggelige gågader og fandt det første hotel. Pigen meddelte kort: *completo hoy* – alt optaget i dag. På det næste havde jeg mere held. Fik et lille bitte værelse uden toilet eller vinduer, hvilket i sig selv var okay. Men prisen var igen 55 €, og det syntes jeg ærlig talt var noget af en stramning. Spanien er sandelig ikke så billig, som det var engang, og specielt ikke her i ferieresonen. Men jeg fik smidt mine ting og mig selv på hver sin seng. Sov en times tid og fik så alle tiders livgivende, varme bad.

Kom ud i byen og ledte efter en fotoforretning, hvor jeg kunne få mit kamera fixet. Men det lykkedes ikke. Så jeg måtte igen forsøge at acceptere virkeligheden: Jeg kunne ikke tage flere billeder på denne tur! Men det følte helt underligt ikke at kunne dokumentere alt det jeg oplever og fremvise al den skønne natur, jeg vandrer i hver dag. Men jeg tror også på, at der er en læring i det for mig. Skal bare lige finde ud af det. Jeg ville også have været på et internet-sted for at forsøge at genoplive min nye mp3 spiller. Men jeg opgav at lede. Orkede det faktisk slet ikke. Så jeg forsøgte at give helt slip.

I øvrigt var Ribadesella en rigtig hyggelig mellemstor havneby med havnepromenade og et lille område med små gågader og mange hyggelige spise- og drikkesteder. Der var selvfølgelig også mange spanske turister her, men nu var jeg efterhånden blevet vant til dem. Spanierne tager helt klart til Nordkysten i deres ferie, hvor de udenlandske turister typisk tager til Solkysten og de kendte steder på Østkysten. Hvis jeg havde en sejlbåd kunne jeg godt tænke mig at sejle langs den spanske nordkyst, hvor jeg går nu, og besøge alle de små hyggelige lystbådehavne.

Vejret var blevet godt nok til at sidde udenfor og spise aftensmad. Fik en udmærket menu og en karaffel vin og så var jeg efterhånden soveklar.

Onsdag den 26.08.09 – 7. gå-dag

La Isla: 17 km. Albergue de Angelita: 5 €

Sov godt trods det varme værelse og vågnede af mig selv kvart i otte. Kom af sted kl. 9 i strålende solskinsvej, og gik straks ned til marinaen hvor caminoen fortsatte, hvilket jeg havde fundet ud af dagen før. Jeg ville have gået langs lystbådekajen hele vejen rundt om en pynt, da det så rigtig indbydende ud. Men en rar mand stoppede mig og sagde, at jeg skulle ind gennem en lille bydel i stedet, for der var muslingeskallen. Så jeg mente, at det var bedst at følge hans råd. Jeg endte dog nede ved marinaen alligevel bare et stykke længere ude. Så jeg kunne godt have fuldt min lyst og intuition og have taget den "smukke" vej. Jeg må virkelig træne at have tillid til min intuition og ikke bare gøre, som folk siger til mig.

Jeg kom også forbi et *albergue juvenil* (ungdomsherberg) som lå helt skønt ned til vandet. Jeg undrede mig over, at man ikke havde nævnt det for mig på turistkontoret. Det havde nok været noget billigere end mit hotel. Til gengæld satte jeg mig nu ned ved vandet og mediterede en ½ times tid, mens jeg lyttede til bølgernes skvulpen. Vandet **har** altså en hel utrolig indflydelse på mig og jeg bliver fuldstændig centreret i mit indre, når jeg er i nærheden af havet. Jeg må huske at opsøge det så meget jeg kan – også når jeg

kommer hjem til Danmark, selvom Øresund ikke er helt det samme som dette skønne, blå hav.

På et tidspunkt delte vejen sig, og jeg gik instinktivt mod vandet. Men en anden flink mand, kom og stoppede mig og sagde, at ruten gik igennem den lille forstad San Pedro. Jeg tog mit kort frem og kunne se at jeg ville komme til at gå en stor omvej, hvis jeg fulgte stien til havet, så jeg valgte at følge caminoen. Lidt efter kom jeg ud på en skøn sti, som førte til landsbyen Abeu. Her lå der bl.a. et herligt hus i *estilo indiano* med hængekøjer i haven og alt på huset malet i stærke farver. Der var også nogle meget kreative skilte, der viste til Vega, til stranden og til Santiago – det hele var samme vej. Så den valgte jeg! Der var også et albergue skilt til herberget i Leces, som var det anbefalede herberg i Ribadesella. Jeg synes ærligt talt det lå noget langt ude, men jeg hørte senere at mange fra "gruppen" havde overnattet der.

Jeg gik videre til Playa de Vega, hvor jeg holdt en dejlig pause på en strandbar i solen. Bestemt ikke dårligt og igen en fantastisk udsigt over vandet. Surferne var også her så småt ved at dukke op. Herefter gik vejen ret stejlt op ad den originale camino, dvs. masser af store sten og - efter gårsdagens regn – masser af mudder. Den fulgte jeg stort set hele vejen til La Isla, den by jeg ville overnatte i. Det var dejligt at følge den, selvom den er noget mere besværlig at gå på end en asfalteret landevej. I starten var den meget ujævnt markeret dvs. ofte med både pile og muslingeskaller til overflod samlet på ét sted og herefter stort set ingenting, når man havde brug for det. Jeg kunne godt have ønsket mig, at de havde spredt markeringen lidt mere ud. Men sådan var det altså ikke. Men med brug af min intuition gik det godt. Efter byen Berbes gik ruten over åbne græsmarker. Og det er virkelig et underlag, der er herligt at gå på. Sådan skulle det være hele vejen ;-) Jeg kom forbi den ene fantastiske strand efter den anden, og var meget fristet til at gå derned og holde en lille pause. Men jeg havde besluttet, at jeg hellere ville skynde mig at nå frem, så der var tid til at være på stranden, der hvor jeg ville overnatte.

Da jeg pga. min manglende kilometertæller ikke længere ved helt nøjagtigt, hvor langt jeg har gået, og dermed hvor langt der er igen, var jeg hele tiden i tvivl om det var denne strand.....eller denne....Men jeg forsøgte blot at nyde alle strandene, vandet, alt det grønne og frodige og lytte til bølgenes brusen mod kysten. Så vidunderligt alt sammen. Da jeg heller ikke længere kunne tage billeder, besluttede jeg i stedet for at tage det skønne landskab 100 % ind. Det kræver virkelig tilstedeværelse i nuet og en stor opmærksomhed på alt hvad øjet fæstner sig ved. Og det kunne så meget vel være én af "læringerne" med hensyn til det kaputte kamera: simpelthen at jeg meget bevidst tager alt 100 % ind på nethinden og ikke bare passerer forbi det. Og det er jo en ting jeg meget gerne vil "tvinges" til. Totalt nærvær uden tanker. Blot synsindtryk. Der kom dog en tanke ind imellem, og én af dem handlede om, hvor alle de andre pilgrimme var henne i dag og i går. Ikke at jeg savnede dem, jeg undrede mig bare over, om de var foran eller bagved mig.

Da jeg efter et par timers igen kom ud på landevejen, kom jeg endelig til et byskilt med La Isla, men jeg kunne overhovedet ikke se nogen by. På venstre side var der så to muslinger og et albergueskilt. Jeg fulgte den lille sti, som gik parallelt med landevejen bag om en masse huse, som jeg hele tiden troede, var herberget. Jeg anede jo intet om hvor det skulle ligge. Til sidst endte jeg oppe på toppen af en bakke i en lille landsby. Her lå et hotel "Palacio" et eller andet. En dame gik og gjorde rent, og jeg spurgte hende om hun vidste, hvor herberget lå. Hun svarede, at jeg skulle hele vejen tilbage, hvor jeg kom fra og over på den anden side af landevejen, hvor der gik en vej ned til byen La Isla. Ja, hvem kunne nu vide det? Jeg gik så

tilbage, selvom det ikke er mit "speciale". Men i dag havde jeg heldigvis overskud. Jeg var lige inde på et andet hotel nede ved landevejen og spørge igen, for at være helt sikker. Den rare mand tegnede ruten på et lille kort til mig. Jeg var tæt på nu. Landsbyen lå lige om hjørnet.

Det var en meget lille, hyggelig landsby. Jeg blev ledt op til en dame, som gav stempel i pilgrimspasset og indskrev mig i den store bog. Angelita, som har herberget, var lige gået derop med nogle andre, fik jeg at vide. På vej derop mødte jeg hende, og hun forklarede mig resten af vejen. Da jeg kom derop fandt jeg ud af, hvor alle de andre var – nemlig her. Og resten ankom senere. Måske har vi bare fulgt forskellige veje. Jeg har jo heller ikke gået på caminoen hele tiden. Men det viser jo også, at der alligevel er plads til alle, også hvis man vil gå i ensomhed.

Jeg fik en underkøje i det store soverum. Vaskede lynhurtigt mit tøj og hængte det til tørre ude i solen, og så af sted til stranden. Jeg rullede mit underlag ud. Og efter at have fortæret en stor isvaffel lagde jeg mig og sov i solen. Blev godt rød i ansigtet, da jeg ikke havde fået noget solcreme med i farten. Men pyt – det var bare så skønt. Blev der omkring 3 timer og fik både gået tur i vandet og siddet og mediteret. Himmelsk 😊

Hjemme på herberget igen var det væltet ind med folk, kendte som ukendte. Der var ikke køjesenge nok, men heldigvis madrasser, man kunne lægge på gulvet. Jeg tænkte, at det måske havde været at foretrække frem for køjen, men indtil videre var min overkøje stadig tom. Jeg fik et iskoldt brusebad, dog ikke med min gode vilje. Og bagefter gik jeg fuldstændig sukkerkold. Havde faktisk heller ikke fået ordentlig mad hele dagen. Slugte lynhurtigt mine to resterende yoghurter og 3-4 chokoladekiks. Det hjalp lidt, og jeg kunne langsomt begive mig ned i landsbyen, hvor jeg købte frugt, yoghurt og vand. Bagefter satte jeg mig på en udendørs bar med den nedgående sol i ansigtet og ventede på at de ville servere *la cena*. Pilgrimsmenuen var her forudbestemt, så jeg skulle ikke som normalt vælge imellem en 3-4 forskellige retter både til forret (*el primero*) og hovedret (*el segundo*). Forretten var pasta med en skøn tomatsauce med tun. Det smagte fantastisk, og jeg gufledte det hele i mig. Men så var jeg også mæt, og kunne faktisk ikke spise *el segundo*, som var *lomo* (en slags stegt hamburgerryg) med salat og kartofler. Sad dog af "høflighed" og prikkede lidt til maden. Klokken var ved at være halv ti – ti, så jeg begyndte at gå hjemad.

På herberget mødte jeg polakken fra Australien, som fortalte mig, at jeg havde været klog i at forlade stedet ved spisetid, for der havde været et forfærdeligt leben, da mange skulle lave mad på samme tid i det lille køkken. Han fortalte i øvrigt også, at han og konen ville fortsætte ad el Camino Primitivo, altså den der går skråt ind i landet fra Oviedo til Santiago. De ville gerne igennem nogle flere små landsbyer. Jeg syntes nu bestemt, at vi allerede var kommet igennem rigtig mange små landsbyer. Men sådan er vi jo så forskellige. Der var kommet endnu flere pilgrimme, mens jeg havde været væk. Så nu var alle ekstra madrasser taget i brug, og gulvet både i sovesalen og i opholdsstuen/køkkenet var fyldt op. Min søde franskmand, som også var dukket op i mellemtiden, havde valgt min overkøje. Heldigvis mente han, at sengebunden var for dårlig til hans ryg, så derfor foreslog jeg, at han lagde den ned på gulvet lige ved siden af min seng. "Har du ikke noget imod det"? spurgte han. "Nej, nej, vi har jo sovet sammen før!" svarede jeg. Det kunne han ikke huske, svarede han rød i hovedet. Ret sjovt 😊 Under alle omstændigheder foretrak jeg at have min overkøje fri, så jeg undgik rysten og kunne få mere luft. Heldigvis stod de store vinduer på vid

gab hele natten, så der var dejlig frisk luft og en behagelig temperatur. Jeg sov som en sten og drømte noget så dejligt ☺

Torsdag den 27.08.09 – 8. gå-dag

Villaviciosa ca. 23 km – Hotel Campomanes 20 €

Vågnede dejligt udhvilet kl. 6.30 og lå lidt og mindedes nattens søde drømme ;-). Stod derefter op som én af de første. Dejligt at have tid og plads ved vasken. Satte mig udenfor og spiste morgenmad, mens jeg så himlen ude over havet blive rød. Omkring k. 7 stod solen op. Så flot, så flot!! Jeg elsker solopgange. Herefter blev der tændt lys i sovesalen, og jeg gik ind og pakkede mine ting. Havde besluttet at følge den markerede rute (GR gul/hvid) til Huerres, som på mit kort lå i nærheden af Colunga, som caminoen gik igennem. Det viste sig at være et ret godt valg. Jeg gik langs vandet højt oppe på klippekanten, mens jeg kunne se ud over havet og den nyligt opståede sol. Det var lidt vemodigt at tænke på, at det nok var sidste gang jeg gik så tæt på vandet i denne omgang. Resten af dagen skulle jeg ind i landet. "Min" sti endte rent faktisk i Colunga, så min intuition havde været rigtig. Godt at jeg denne gang havde fulgt den. I byen kom jeg forbi en stor åben bar på et hjørne, *La Isquina*. Her satte jeg mig og fik min morgenkaffe. Da jeg skulle til at gå, dukkede den lille tyskergruppe med Anja op. De brokkede sig over nogle vandhuller, som de skulle vade over. Dem havde jeg jo undgået ved at vælge den anden vej.

Herefter gik ruten som sagt ind i landet, op ad bakke og ned igen med nogle helt fantastiske udsyn over de grønne bjerge med små huse og mange dyr. Ruten var fint markeret og godt beskrevet i min guidebog, så der var overskud til at nyde turen og være i nuet. Jeg havde besluttet at holde pause i byen Vega, men den kom ligesom aldrig. Så jeg besluttede i stedet for at holde pause ved en kirke, som jeg kunne skimte forude. Jeg visualiserede igen, at der ville være rigtig dejligt at sidde der. Og minsandten! På den anden side af kirken var der en lille græsplæne med den mest vidunderlige udsigt ned over dalen, og jeg kunne oven i købet se havet i baggrunden. Fantastisk. En bedstefar, som passede sine to børnebørn, spurgte om jeg ikke ville sidde ved bordet ovre hos dem i skyggen. Jeg forklarede, at jeg helt klart foretrak mit lille sted i græsset.

Efter min pause gik det stejlt nedad på den originale camino. Der var utrolig meget mudder mellem stenene, så det var sandelig godt, at jeg ikke gik her en regnvejsdag. Jeg var ved at glide flere gange, og jeg var meget lykkelig for min vandrestok. Man kom på et tidspunkt ud på en lille landevej, og pludselig lå herberget i Sebrayo der. Det så godt nok lige så usselt ud som på billedet og beskrivelsen fra internettet. Så jeg kunne ikke forestille mig, at nogen ville sove der, selvom det var det anbefalede herberg på denne dagsetape. Det åbnede også først kl. 14, og klokken var ikke mere end 12. Herefter fortsatte ruten ned igennem endnu en smal og mudret sti – formentlig stadig den originale camino. Der var mange cykelspor i mudderet, og igen undrede jeg mig over, hvordan dem der er på cykel overhovedet kan cykle sådanne steder. De må være meget passionerede, siden de ikke vælger landevejene i stedet. Men det er selvfølgelig også en kæmpe udfordring, det kan jeg godt se.

Da jeg igen kom ud på lidt asfalteret vej og havde frit udsyn kunne jeg igen se vand. Denne gang La Ría de Villaviciosa. Byen ligger åbenbart i bunden af en fjord (men dog ikke helt ned til, viste det sig senere). Nu gik

jeg et langt stykke langs motorvejen, og gik også både under den og over den flere gange. Den er helt klart blevet anlagt lige oven i den originale camino. Folk havde også sat kors af pinde op i det ståltrådshegn, som skærmede mod motorvejen. Det oplevede vi også på Viá de la Plata i påsken. Her var der dog helt fyldt med dem. Og igen er det tankevækkende, hvad vi mennesker absolut skal gøre ved naturen for at få udbygget vores infrastruktur. Når man vandrer her som pilgrim, bliver denne udvikling i hvert fald sat i perspektiv. Det bliver virkelig sværere og sværere at finde oprindelig natur at gå i. Pga. motorvejen skulle man krydse en masse til- og frakørsler. Men disse var heldigvis særdeles godt markeret. Kæmpestore pile og op til tre lige ved siden af hinanden. De skulle ikke nyde noget af at have pilgrimme, der var faret vild, til at løbe rundt her i den tætte trafik.

Endelig kom indgangen til Villaviciosa, som viste sig at være hovedbyen for *sidra* (cider) fremstilling. De sidste par dage har jeg gået igennem områder med rigtig mange æbletræer. Der er ikke tale om deciderede æbleplantager, men mere om store haver med æbletræer. Da jeg nærmede mig byen var jeg sikker på at jeg ville blive her. Der virkede rart, og jeg var faktisk allerede træt. Har ikke mere lyst til at udsætte mig krop for ekstrem belastning. At mine ben har været hævede i flere dage og fyldt med røde blodsprængninger, tager jeg som et tegn på at "nok er nok". Guidebogen havde anvist et *hostal* på Calle Sol, som jeg tilfældigvis gik lige ind i. Men her var der allerede optaget. De kunne dog anvise mig et andet hotel: el Campomanes i gaden af samme navn lige rundt om hjørnet. Her fik jeg et værelse med bad til 20 €. Overraskende billigt i forhold til de tidligere hoteller. Men byen lå selvfølgelig heller ikke ved vandet. Jeg tog et hurtigt bad og gik ned på en udendørsrestaurant, der lå rundt om endnu et hjørne. Fik en rigtig dejlig menu til 9 € + 1 € for kaffe. Ikke dårligt. Mens jeg sad og spiste kom hele gruppen fra Barcelona forbi. De ville også bo på hotellet, og vi fik en lille snak om priser m.m. Bagefter gik jeg op og fik en velfortjent siesta på et par timer.

Senere på aftenen gik jeg igen ud i byen og satte mig på en café og skrev dagbog. Her kom tyskerne forbi, så nu er vi vist samlet igen. Men i morgen skilles vores veje, tror jeg. Nogle af os tager kystvejen til Gijón, som jeg havde besluttet mig for, og andre fortsætter ind i landet til Oviedo, som er en meget kendt pilgrimsby. Herfra kan man så igen gå ud til vandet til byen Avilés, hvor jeg havde planlagt at ville ende min tur. Der er 33 km til Gijón fra Villaviciosa, hvilket er lige i overkanten for mig med alle disse stigninger. Men der er ikke rigtig nogen overnatningsmuligheder undervejs.

Det begyndte at regne, og jeg satte min indenfor i baren, hvor fjernsynet som sædvanligt kværnede. Jeg sad og ventede på en vejrudsigt, og på at regnen skulle holde op. Ingen af delene skete, så jeg dristede mig ud i regnen. Jeg ville have lidt at spise inden jeg gik i seng. Jeg gik op til restaurant Campomanes, som hørte til hotellet, så var jeg tæt på "hjemme". Inden havde jeg dog lige købt vand og yoghurt m.m. De simple fornødenheder. På restauranten, som faktisk også var et *sidraría*, fik jeg *la ensalada de la casa* (husets salat). Det var en kæmpe tallerken med mad nok til flere personer. Den kostede også 12 €, så det kunne jeg måske have sagt mig selv. Eller også burde tjeneren have vidst hvor små portioner jeg spiser ;-) Til gengæld fik jeg en stor oplevelse ved at se, hvordan tjenerne skænker/dekanterer sidraen her. Det sker ved at man holder den ene arm med flasken strakt over sit hoved og så hælder man sidraen i en tynd stråle ned i et glas, som man holder på skrå og forsøger at ramme. Da det sprøjter en del, sker det ned en slags afskærmet spand. Hver gang en gæst skulle have et glas, måtte tjeneren i gang. Og man skænker åbenbart kun en lille smule op ad gangen. Så han havde ret travlt. Jeg tænkte, at jeg nok bliver nødt til at smage denne sidra

natural, selvom jeg tror den er noget sur. Men man kan jo aldrig vide.

Fredag den 28.08.09 - 9. gå-dag.

Gijón ca. 30 km. Hostal Pelayo 60 €

Jeg kom af sted kl. 7.30 i kedelig støvregn. Jeg trak dog i regnslaget, for regnen kunne jo pludselig blive kraftigere, hvad den rent faktisk også blev kort tid efter. På vej ud af byen snakkede jeg lidt med en ny franskmænd - på fransk! Jeg kan kun sige få sætninger. Min "gamle" franskmænd kunne både engelsk og spansk. Vi diskuterede lidt hvilken vej pilene pegede. Det er mange gange et åbent spørgsmål, desværre.

Som sædvanlig var det ikke sjovt at gå med regnslaget. Jeg bliver både kold, våd og svedig på én gang. Jeg kom ikke forbi nogen barer og vejret indbød ikke til at sidde ned og holde pause, så det gik bare derudad. Huskede dog at tage vejen til højre, der hvor de to caminoruter deltes til henholdsvis Oviedo og Gijón. De første timer gik jeg på små ubefærdede landeveje, og jeg besluttede mig faktisk for at følge landevejene i stedet for caminoen, da det er meget nemmere i regnvejr. Men hver gang der var en pil eller en musling væk fra landevejen og ind på den originale camino, så gik mine fødder alligevel den vej. Så jeg fik sandelig prøvet, hvordan det er at gå her i regnvejr: meget sumpet og mudret og glat. Heldigvis gik det mest opad, så er der ikke så stor risiko for at glide. Og igen igen priste jeg mig lykkelig for min stok. Jeg gik i øvrigt og tænkte på, hvordan pilgrimmene i middelalderen klarede et regnvejr som dette. Uden regnslag eller støvler. Man forstår godt at der var brug for mange hospitaler undervejs. Jeg tænkte også på, at det kunne være spændende med en film, der handlede om pilgrimsvandring i middelalderen. Nogen må finde på at lave en sådan "spirituel" film. Jeg havde lige på det tidspunkt det meste af et manuskript klart.

Da jeg senere stod og overvejede om jeg skulle gå ned ad en camino-sti, dukkede der en ung, våd franskmænd ud af regntågen. Han sagde, at jeg bare skulle følge landevejen. Og det gjorde jeg så denne gang. På et tidspunkt vidste jeg faktisk overhovedet ikke hvor jeg var henne. Jeg trængte umådeligt meget til at komme i ly for regnen. Havde forsøgt med lidt pause under et stort træ, men det var alt for vådt. Jeg kunne også virkelig godt bruge en varm kop kaffe. og igen: der lå stedet lige pludselig. Denne gang var det et kæmpe etablissement (lidt finca-agtigt), som lå midt ude i skoven. Jeg fik en tør trøje på for regnslaget er bestemt ikke supertæt til flere (fire indtil videre) timers kraftig regn. Jeg fik også buksebenene lynet på, for det var ved at blive koldt for knæene. Sad ½ times tid og samlede "mod" til at gå ud i regnen igen. Der var som alle de andre dage ret mange op- og nedstigninger, og gik det på et tidspunkt lige ud, varede det ikke særligt længe. Men man lærer at sætte pris på lidt. Jeg var sikker på, at der måtte have været en fantastisk udsigt heroppefra. Men ikke bare regnede det. Jeg gik også i skyerne, som tog hele udsigten. Nå, men det lignede vel også mere eller mindre, hvad jeg havde set de foregående dage, trøstede jeg mig selv med. Afmærkningen var igen ikke noget at prale af denne dag. Og som et meget forvirrende element var der andre gule pile, som hørte til en anden camino, som nogen gange gik den modsatte vej end den jeg skulle. Men jeg tror nok, at jeg nogenlunde fulgte den rigtige vej.

Ved halv tre tiden dukkede der et nyt "kaffe/tisse- sted" op. Mine fødder var efterhånden godt ømme, og jeg trængte til at få støvlerne af. Men da de var ret våde, foretrak jeg ikke at tage dem af, her på dette forholdsvist pæne sted. Fik i stedet en hurtig kop kaffe og så af sted igen. Den gode barvært fortalte mig at

der "kun" var 6 km til Gijón. Og det mente jeg nok, jeg kunne klare. Der var vel heller ikke noget brugbart alternativ. Resten af vejen var den lidt kedelige indgang til enhver større by. Jeg kom dog forbi Universidad Laboral, en kæmpemæssig bygning fra omkring 1900-tallet, vil jeg skyde på. Den havde et meget højt tårn, som jeg faktisk havde kunnet skimte oppefra igennem tågerne. Jeg trængte igen til at hvile mig lidt, og satte mig i et busstur og fik en banan og en juice.

Nogle kilometer senere kom jeg igennem et beboelseskvarter og et cafeteria, hvor jeg kunne sidde udenfor og tillade mig at tage støvlerne af for en stund. Jeg bestilte en lille fadøl som belønning for at jeg var nået så langt. Jeg spurgte om vej til Calle Bernardo, hvor jeg ville finde et billigt *hostal* anbefalet i mine papirer. Værten forklarede og viste mig ruten i en stor kortbog: *todo recto- todo recto – hasta la playa*, lige ud – lige ud – indtil stranden og så spørge igen. Det kunne jeg vist lige finde ud af. Da jeg nåede strandpromenaden slog det mig igen, hvor skøn lyden af de kraftige bølgeslag her på Spaniens nordkyst er. Den er virkelig en lise for sjælen – i hvert fald for min. Desværre var sigtbarheden ikke den bedste i støvregnen, men umiddelbart, så her rigtig flot ud med strand og klipper. Jeg spurgte om vej hos en lille, sød dame. Hun vidste godt hvor gaden lå, hun kunne bare ikke lige komme på det ☺ (Det kender jeg rigtig godt!). Hun gik lidt rundt om sig selv, og bad mig så om at følge med. Det gjorde jeg så pænt, mens hun hele tiden gentog, at det måtte være lige i nærheden. Og pludselig var vi der sørme og oven i købet lige ud for den pension, hvor jeg havde tænkt med at overnatte. Jeg fik kindkys af hende, da vi tog afsked.

Der var dog ikke plads på pensionen, og heller ikke på den oppe på 3. sal. Så jeg gik videre til Hostal Pelayo længere henne ad gaden, og her var heldet med mig. Jeg fik et lille, dejligt værelse med balkon og udsigt over Calle Bernardo, men med bad og toilet på gangen. Det kostede 60 €, hvilket er vild overpris, når jeg tænker på, hvad det samme ville koste i Madrid – max 20 €. Så endnu engang blev jeg bekræftet i, at jeg havde valgt et meget dyrt tidspunkt at tage til nordkysten på. Jeg smed mig straks totalt udmattet på sengen (dog efter at have taget de våde støvler og rygsækken af). Næh, hvor min krop gjorde ondt. Jeg lå en times tid, og tænkte så, at jeg ville ned til stranden. Jeg sprang badet over, da jeg mente, at jeg havde fået nok "brusebad" for én dag.

Det var vidunderligt at gå i vandkanten i bare tæer og uden rygsæk. Fødderne begyndte at slappe af og det forplantede sig til resten af kroppen. Jeg gik frem og tilbage på den flere kilometer lange strand La Playa San Lorenzo. Der var ikke så mange mennesker pga. vejret, så det var herligt. Bagefter gik jeg lidt rundt i byen for at finde et sted at spise. Det var stadigvæk lidt for tidligt, da kl. kun var 20 og alle spisestederne var tomme. I stedet satte jeg mig på den herligste gamle café på Plaza Mayor. På pladsen var der i øvrigt konkurrence i at dekantere cider, da der var sidra festival i byen denne weekend. Det var de ret gode til det, syntes jeg. Efter en times tid gik jeg igen lidt rundt og så på restauranterne, og så fandt jeg ud af, at jeg overhovedet ikke orkede at spise på restaurant. Jeg gik derimod i supermarkedet *Mas y mas* (Mere og mere!!) og købte skinke, ost, tomat, melon, hvidløgsbrød, oliven og en rigtig god rødvin til afveksling fra den "bordvin", der er blevet serveret til alle pilgrimsmenuerne. Jeg åbnede altandøren og dækkede op på et lille bord og sad og nød gadelivet nedenfor, mens jeg fik et skønt måltid.

Jeg var stadigvæk meget i tvivl om, hvad jeg skulle næste dag. Jeg havde 2 gå-dage tilbage og kunne enten gå de 36 km til Alvarés på én dag. Men det orkede jeg simpelthen ikke, specielt ikke fordi den søde dame, der viste mig vej, havde sagt at det blev regnvejr igen i morgen. Eller jeg kunne dele ruten op og så se på,

om der var en overnatningsmulighed på halvvejen. Men da jeg ville tage mine papirer frem og se på kortet, opdagede jeg, at jeg havde mistet dem på ruten. De måtte simpelthen være faldet ud af sidelommen på rygsækken på et tidspunkt, hvor jeg under regnslaget havde forsøgt at få noget frugt eller andet op. Det afgjorde sagen for mig. For uden hverken kort eller rutebeskrivelse ville jeg ikke engang ane, hvordan jeg skulle komme ud af Gijón, som ikke ligefrem havde strøet om sig med pile. En enkelt messing musling i fortovet, var hvad jeg indtil videre var stødt på. Jeg kunne selvfølgelig spørge om vej, som så mange gange før. Men jeg syntes alligevel, at det var for usikkert at gå helt uden kort. Så megen kontrol havde jeg alligevel ikke lært at slippe. Men der var også en anden ting på spil, kunne jeg mærke. Selvom Alvarés også ligger ved vandet, så går ruten dertil ikke langs kysten, men tværs over en halvø. Og jeg havde simpelthen meget svært ved at forlade vandet og den dejlige strand her i Gijón. På turistkontoret havde jeg tidligere på aftenen fået et kort over byen, og her kunne jeg se, at der var naturvandrestier fra Gijón, som gik langs kysten østpå, altså modsat retning af caminoen. Så jeg besluttede mig for at blive i byen en dag eller to og foretage lidt vandrenedtræning. Mine fødder hæver altid helt vildt, når jeg pludselig holder op med at gå så langt hver dag. Jeg fik tjekket, at jeg kunne blive en nat mere på hotellet. Glad for min beslutning lagde jeg mig træt og mødige til at sove.

Lørdag den 29.08.09 Gijón

Nedtræning

Allerede fra morgenstunden følte det underligt og lidt forkert ikke at skulle pakke rygsækken og af sted. På en måde følte det lidt tomt. Det er jo en aktivitet, der fylder hele ens bevidsthed. Men nu var det så blevet tid til refleksion og til at få kroppen til at geare ned. Efter et dejligt langt morgenbad – der var hårtørrer på det fælles badeværelse, et savnet apparat, - gik jeg ned for at få morgenkaffe. Først ville jeg dog lige undersøge, hvordan jeg kunne komme til Madrid næste dag. Det viste sig at være sværere end som så, da både busser og tog var udsolgt pga. spaniernes store hjemrejse weekend. Det havde jeg ikke lige taget højde for. Alt i alt tyder det hele på at turen på denne rute ikke skal gøres i august. Den erfaring har jeg i hvert fald fået.

Det endte med at jeg måtte tage den sidste bus kl. 20 næste dag, som kun kørte til León og så tage en overnatning der, før der var en bus videre til Madrid. Men jeg tænkte også, at det nu kunne blive meget hyggeligt at komme til León igen. Der har jeg ikke været siden min allerførste tur på den franske rute i 2001. Jeg var ude i byen om aftenen med Carlos, som jeg fulgtes med, og jeg fik på hans anbefaling købt min allerførste vandrestok. Og det råd har jeg sandelig været rigtig glad for. Mange af de tyskere og franskmænd, jeg har mødt på denne tur, har i øvrigt gået med 2 vandrestave. Det er sikkert en god aflastning, men jeg syntes nu stadig at det er mest "rigtigt" kun med én stok.

Da jeg havde fået købt mine billetter, satte jeg mig på en café i solen, som alligevel var kommet frem. Herfra hvor jeg sad, kunne jeg se over på en statue af den romerske kejser Augustus, som stod ved en lille havn. Det viste sig, at han faktisk førte Viá de la Plata, som jo oprindeligt blev grundlagt af romerne som en hær- og handelsvej, hele vejen fra Sevilla og herop til nordkysten, hvor ruten så ender. Da man begyndte at bruge den som pilgrimsvej i middelalderen, er man blot drejet væk fra den og vestpå, for at komme til Santiago. Det sidste stykke fra Granja de Moreruela til Santiago kaldes den da også for el Camino

Mozárabe. Det føltes så rigtigt at sidde her i Gijón ved enden af Viá de la Plata, som jeg har gået på så mange gange. Som om en "ring" var blevet sluttet.